

Sobre l'OTAN i en resposta a la consellera Victòria Alsina

La setmana passada va aparèixer als mitjans de comunicació un article de la consellera d'Acció Exterior, Victòria Alsina, en el qual, aprofitant l'avinentsa de la Cimera de l'OTAN a Madrid, defensava aquest organisme bel·licista alhora que proposava que Catalunya s'hi incorporés. D'entrada ens hem de preguntar si és una opinió personal o si reflecteix la del seu partit i la del Govern.

Les entitats catalanes de pau, cooperació i drets humans hem quedat perplexes després de llegir-lo. No entenem que la Conselleria d'Acció Exterior manifesti aquesta postura en el mateix moment en què des de la Direcció General de Cooperació al Desenvolupament -organisme que forma part de la conselleria- s'està duent a terme un procés participatiu amb els actors de la cooperació catalana per a l'elaboració del nou Pla Director 2023-26. Un pla que s'emmarca en la Llei de Cooperació Catalana del 2001 que aposta obertament per la pau i les relacions respectuoses entre els països.

Ens ha sobtat, també, la seva exposició de motius. En parlar de «l'amenaça expansionista russa» fa una anàlisi parcial i sense perspectiva històrica de la situació. Fa 30 anys, en desmembrar-se la Unió Soviètica i caure els règims comunistes de l'Europa de l'est, en comptes de replantejar el model de seguretat europeu envers un desarmament col·lectiu i una convivència pacífica es va ampliar l'OTAN – cinc estats el 1999, set el 2004 i dos el 2009-. Això ha provocat que Rússia es senti assetjada i hagi anat refermant el seu nacionalisme, el qual ha desembocat en la guerra del Dombàs de 2014 i l'actual d'Ucraïna. En cap cas és excusa per justificar cap invasió sense sentit, però entendre aquest punt de partida ens amplia el punt de vista sobre el paper de l'OTAN.

Afirma que ser antimilitarista és tenir «una concepció ingènua de les relacions internacionals». Ben al contrari, és partir d'una coneixença de com està organitzat aquest món capitalista, imperialista i depredador, i les ONG catalanes ho coneixen de primera mà en estar actuant en països d'arreu que en són víctimes. La consellera segueix aquella màxima llatina de *vis pacem para bellum*. Les ONG catalanes, mirant-ho amb una perspectiva històrica, entenem que les escalades armamentístiques no han fet res més que causar guerres i el que cal fer és destinar els recursos a garantir el compliment dels drets humans arreu.

Proposa de fer un debat reposat sobre seguretat i defensa. Aquest debat ja es va fer fa 20 anys amb la participació de representants polítics i societat civil i el seu resultat va ser la Llei de foment de la pau 21/2003, pionera al món. Si es vol actualitzar el debat, el punt de partida hauria de ser aquesta llei encara vigent i que la consellera violenta amb les seves afirmacions. En concret, l'article 7, *Actuacions en l'àmbit del foment del desarmament global*, en què lluny de promoure activitats a favor del desarmament el que fa és incentivar-lo. Quin serà el proper pas, desmantellar el Consell Català de Foment de la Pau -dependent de la seva conselleria- i l'Institut Català Internacional per la Pau?

Relacionar el referèndum d'incorporació a l'OTAN de 1986 amb el sentiment independentista de la població catalana tampoc té cap sentit. En qualsevol cas, l'OTAN no és la solució als problemes de seguretat al món sinó que, ben al contrari, l'OTAN és part del problema. Des de Catalunya, doncs, hem de contribuir al seu desmantellament no pas a reforçar-la.

Coordinadora d'ONG Solidàries de les comarques gironines i l'Alt Maresme, Coordinadora d'ONGD i Altres Moviments Solidaris de Lleida, LaFede.cat-Organitzacions per a la Justícia Global, i Xarxa de Cooperació al Desenvolupament del Sud de Catalunya.